

S.Andreas - 33steZondag door het Jaar. - 15 nov.2015

Voorbode van een nieuwe wereld.

Inleiding:

De lezingen klinken somber en spreken over verschrikkelijke gebeurtenissen, vaak verstaan als signalen van het einde van de wereld: Maar wie goed luistert zal ook sporen vinden van mensen die er tekens van hoop in zien, tekens die hen over de dode punten van het leven heen kunnen tillen. 'Wanneer de twijgen van de vijgenboom al zacht zijn en beginnen te botten', zegt de evangelist, 'dan weet je dat de zomer in aantocht is'. We gaan er straks over nadenken.

Preek:

'Mijn God, wat moet ik met dit evangelie?', zullen velen zich afvragen, wanneer zij horen: 'In die dagen na de verschrikking zal de zon verduisterd worden, de maan haar licht niet meer laten schijnen, zullen de sterren van de hemel vallen en de hemelse machten wankelen.'
Wat moet ik hiermee? Ik kan aan die beelden van onheil nog wel actuele beelden toevoegen: puinhopen in Syrië, rijen vluchtelingen die onze kant opkomen, de aantasting van het milieu en, heel recent, de aanslagen in Parijs. Ik kan ook kijken naar de kerk vandaag. Het is niet meer zoals vroeger: Krimp, kramp, sluitingen, weinig priesters. Heeft de kerk nog wel toekomst? En ik kan kijken dicht om mij heen: gebeurtenissen, die levens van mensen overhoop halen en hun de wanhoop nabij brengen. Mensen die hun partner of kind verliezen, hun toekomst in diggelen zien vallen. Allemaal beelden van een wereld die instort, de realiteit van alle dag.

Maar de vraag is: hoe gaan we daarmee om? Er zijn mensen die zich laten aanpraten dat de wereld vergaat. Een paar dagen geleden stond een man aan de deur bij mij. Hij wilde perse binnen komen, om het mij duidelijk te maken. 'Het staat in de bijbel', zei hij. Ja, altijd zijn er onheilsprofeten geweest die de woorden 'het einde der tijden' letterlijk hebben genomen. Maar is dat bijbels, is dat wat het evangelie bedoelt?

Het gaat Jezus om iets anders. Het kwaad, het onrecht en het lijden als gevolg daarvan, is van alle tijden, maar het moet/kan de wereld uit, moet/kan plaats maken voor een nieuwe wereld. En daar hebben wij mensen aan mee te werken; daar hebben wij talenten voor gekregen. Wij kennen in onszelf een onuitroeibaar verlangen naar een wereld van rechtvaardigheid, menselijkheid, liefde, geluk, naar een hemel op aarde, het koninkrijk van God. Tegelijkertijd weten we ook, dat we die droom niet helemaal kunnen realiseren. Zo vaak glipt het ons door de vingers en is de verleiding groot om te blijven steken in doemdenken.

Maar dáár is dan de boodschap van Jezus, die zegt dat het visioen van die nieuwe wereld, van die hemel op aarde, mogelijk is, en dat er genoeg aanzetten zijn voor diegenen die het willen zien. Want overal, zelfs temidden van verschrikkelijk lijden, zien wij mensen die zich verzetten tegen het kwaad dat om hen heen is, en zich inzetten voor hen die erdoor getroffen worden. Dáár, in die mensen, zien wij de tekenen van een nieuwe wereld, van het koninkrijk van God op aarde. Zo moeten wij, dunkt mij, het evangelie vandaag verstaan: het beeld van de vijgenboom, dat Jezus ons voorhoudt? 'Als zijn twijgen zacht worden en zijn bladeren zich ontvouwen, dan weten jullie dat de zomer eraan zit te komen'.

Het kan nog zo donker lijken, er is hoop. De wereld van het kwaad zal uiteindelijk het onderspit delven. Het is de kracht van de gelovende mens, dat hij lijden/dood nooit als eindstation aanvaardt, maar altijd verder ziet, erboven uitstijgt, lichtpunten ziet. Er zijn voorbeelden te over van hoop, van leven, van toekomst. Denk aan de alom groeiende zorg voor het behoud van onze aarde, om maatregelen die genomen worden. Denk aan de deelname van veel enthousiaste vrijwilligers en vooral van jongeren in onze kerk, en daarbuiten. Denk aan de tekenen van vitaliteit in onze gemeenschap, aan groepjes die zich afvragen wat de boodschap van Jezus inhoudt voor ons vandaag in onze wereld en ermee aan de slag gaan. Denk aan mensen in ons midden, die door zwaar leed getroffen toch weer overeind krabbelen... hoop krijgen.

Ik laat een stukje horen van de Franse schrijver Charles Péguy, over het kleine meisje hoop. God spreekt over geloof, hoop en liefde als

volgt: 'waar ik het meest van hou, is de hoop'. 'Geloof, dat verwondert mij niet zo', zegt Hij. 'Ik ben immers overal zó zichtbaar en zó luisterrijk aanwezig in de schepping, dat geloven in mijn ogen niet zo verwonderlijk is'. 'Ook liefde verwondert me niet zo', zegt Hij. 'Er is onder mensen immers zóveel verdriet, dat je toch vanzelf elkaar gaat helpen. Nee, liefde is in mijn ogen ook niet zo verwonderlijk.' 'Maar wat me verwondert', zegt God, 'is de hoop; daar sta ik van te kijken. Mensen zien wat er in de wereld omgaat en tóch geloven zij dat het morgen allemaal omslaat. Ja, die hoop bij mensen, die levenskracht, dat vind Ik verwonderlijk; soms kan ik mijn eigen ogen niet geloven', zegt God, 'ik ben er van ondersteboven.'

Zullen wij zó met God meekijken naar de wereld vandaag? Altijd tekens van hoop zien? Altijd lichtpunten? Misschien moet ik zeggen: Altijd teken van hoop **zijn**? Altijd een lichtpunt voor de ander **zijn**?